

ved ansættelsen af den skattepligtige indkomst, jfr. lov nr. 19 af 28. januar 1966. (Se folketingsårbog 1965-66, side 92 ff.).

Der blev foreslået indført to forskellige former for nedslag. De personer, der får ydelser efter de ny regler i *invaliddepensionsloven* skulle ifølge § 2 have et fast nedslag, der var uafhængigt af indkomstens størrelse.

„§ 2. Fast nedslag i indkomstansættelsen gives med 2.500 kr., såfremt den skattepligtige ved skatteårets begyndelse oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære

1) invalidepension med helt grundbeløb og helt invaliditetsbeløb samt eventuelt beløb for erhvervsudygtighed,

2) invalidepension med halvt grundbeløb og halvt invaliditetsbeløb eller

3) invaliditetsydelse med bistands- eller plejetillæg.“

Folkepensionister, enkepensionister og ældre invalidepensionister, der får ydelse efter de gamle regler, skulle derimod efter § 3 have nedslag, der som hidtil var indtægtsbestemt. Maksimalindkomsten var foreslået forhøjet fra 13.000 kr. til 16.000 kr. og overgrænsen for nedslaget fra 4.500 kr. til 6.000 kr.

„§ 3. Overstiger den skattepligtige indkomst ikke 16.000 kr., gives der nedslag i skatteansættelsen med 6.000 kr., dog højst forskellen mellem 16.000 kr. og den skattepligtige indkomst, såfremt den skattepligtige ved skatteårets begyndelse

1) opfylder aldersbetingelsen for at oppebære folkepension,

2) oppebærer eller er tillagt ret til folkepension eller pension i henhold til lov om pension og hjælp til enker m. fl. eller

3) oppebærer eller er kendt berettiget til at oppebære invalidepension med invaliditetstillæg.

Stk. 2. Nedslag efter stk. 1 gives ikke, hvis betingelserne for nedslag efter § 2 er opfyldt.“

Forslaget indeholdt endvidere en ny bestemmelse om *ægtepars ret til nedslag*. Efter forslaget skulle der også — i modsætning til tidligere — kunne gives nedslag, når det alene er hustruen, der opfylder nedslagsbetingelserne.

Om baggrunden for forslaget oplyste finansministeren ved fremsættelsen følgende: